

ผู้เขียนเคยตั้งข้อสงสัยเกี่ยวกับภาษามลายู ซึ่ง เป็นภาษาถิ่นในจังหวัดปัตตานี ยะลา และนราธิวาส มีหลายคำที่รับอิทธิพลจากภาษาไทย ขอยกตัวอย่างชื่อหมู่บ้านในจังหวัดปัตตานี ที่กองประสาน ราชการ กรมมหาดไทย รวบรวมไว้ในเอกสารอัน ดับที่ 6 ดังนี้

อำเภอเมืองปัตตานี

บ้านตาละ	—	บ้านตำราบ
บ้านตมาะนะ	—	บ้านตำนบ
บ้านกะด	—	บ้านกฏ (วัด)

อำเภอหนองจิก

บ้านแคนา	—	บ้านไข่น้ำ
บ้านกำปงคอนอ	—	บ้านคอนนา

อำเภอมายอ

บ้านสะลา	—	บ้านสาลา
บ้านปะโด	—	บ้านประตุ
บ้านแคเท่า	—	บ้านแขนเท่า

อำเภอสายบุรี

บ้านวาซา	—	บ้านวังชัย
----------	---	------------

บ้านแคและ	—	บ้านขเหล็ก
บ้านมอแซ็ง	—	บ้านหมอแสง
บ้านเกาะงอ	—	บ้านคอกวัว

อำเภอยะหริ่ง

บ้านตูเวาะ	—	บ้านชะวาก
บ้านลูวง	—	บ้านหลวง
บ้านสะแปนอง	—	บ้านสองหนอง
บ้านนาฮอม	—	บ้านนาหอม
บ้านสะบัน	—	บ้านสะพาน
บ้านตะนยะ	—	บ้านดินเหนียว

อำเภอยะรัง

บ้านจาละ	—	บ้านเจ๊ะเล็ก
บ้านชามู	—	บ้านชองหมู
บ้านเกาะแน	—	บ้านเกาะนาง
บ้านโต๊ะออง	—	บ้านตาอัน
บ้านกอและ	—	บ้านเกาะเล็ก
บ้านกระโต	—	บ้านประตุ
บ้านสาเราะ	—	บ้านสระ

นอกจากนี้ยังมีภาษาบาลีสันสกฤต ในชื่อสถานที่ตั้งกล่าวอีกด้วย เช่น ตำบลกาเยาะมาตี (อ.บา เจาะ จ. นราธิวาส) หมายถึงหมู่บ้านข้างตาย

(กาเยาะ = กษะ, มาต = มตะ) บ้านคลองคาเยาะ
 (อ.มายอ จ.ปัตตานี) หมายถึงบ้านคลองข้าง
 (คาเยาะ = กษะ)

ข้อสังเกตเกี่ยวกับภาษามลายูอีกประการหนึ่ง
 คือ ภาษามลายู นำคำจากภาษาไทยไปใช้โดยตรง
 ไม่ได้เปลี่ยนแปลงรูปศัพท์แต่ประการใด แต่บางคำ
 สำเนียงอาจจะผิดเพี้ยนกันบ้าง เช่น

ภาษาไทย	ภาษามลายู
ชาม(เวลา)	ยาม
ที่	ที
กรง (ขังนก)	กรง
จิว	แจ
จำเป็น	จาเปง
กระโถน	กระโถน
กระดิ่งงา	กระดิ่งงา
กระแซง	กระซัง
กุญแจ	กุญจี
ร้อง (ปลุกผี)	ร้อง

ภาษามลายู เป็นภาษาที่มีลักษณะเป็นรูปคำติด
 ต่อ ตั้งแต่สองพยางค์ขึ้นไป เมื่อได้รับอิทธิพลจาก
 ภาษาไทยซึ่งเป็นภาษาคำโดด ภาษามลายูจึงปรับ
 ปรุงเป็น 2 พยางค์ เช่น

ภาษาไทย	ภาษามลายู
เฒ่า	ตู-วอ

ชุม	ปะ-ซุง
คัต	คะ-ตะ
ตัง	อี-ตง
ยง	ยอ-ยอ
รส	รา-ซอ
รูป	รู-ปอ
เทียน	ตี-แย
หลอน	ลอ-เลาะ
เงาะ	จอ-เงาะ
จุด (จุดไฟ)	จู-โจะ

โดยเฉพาะภาษามลายู ซึ่งเป็นภาษาถิ่น 3
 จังหวัดภาคใต้ ได้รับอิทธิพลจากภาษาไทยจนเห็น
 ได้ชัด และแตกต่างไปจากภาษามลายู ในสหพันธ
 รัฐมาเลเซีย เช่น

ภาษาไทย	ภาษามลายู 3 จว. ภาคใต้	ภาษามลายูกลาง
มา	มา-จี	คาคัง
ชก	กอ-เงาะ	ตุมบ็อน
แหก (ขาด)	จา-แหะ	โกยัก
ตัง (วาง)	เตาะ	ลือเตาะ
คัต	ครือ	ปีเกรี
ชอน	ชู-ชู	ลันง
สาकु	สาकु	กะมียอ

ภาษาไทย	ภาษามลายู 8 จว. ภาคใต้	ภาษามลายูกลาง
ข้าว	คาบา	วาระตา
เสิร์ฟ	สุสา	ตุกอ
สอง	สุโละ	ซุโตะ
มูล (เริ่ม)	มุลอ	มุลา
ลับ	คะละ	ฆอลัม
ป็น	จาโป	จำโปรี
ส้ม	อาแซ	อาซัม
ทาน (หัดทาน)	ทะแฮ	ทาหัน
ประตู	บตุ	บันตุ
หน้าต่าง	บตุนาต	บันตุจันแตลา

จากตัวอย่างที่ผู้เขียน นำมาเปรียบเทียบให้เห็นว่า ภาษาไทยมีอิทธิพลต่อภาษามลายู ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความใกล้ชิด และความเป็นอยู่คล้ายคลึงกัน เป็นประการสำคัญ ถ้าจะสืบสาวหลักฐานในหนังสือประวัติศาสตร์ของพระบริหารเทพธานี จะพบว่าชนชาติไทยได้มาตั้งถิ่นฐาน ณ แหลมมลายูก่อน พ.ศ.-500 และเอกสารของกองประสานราชการ กรมมหาดไทย ดังกล่าวข้างต้น ก็ได้อ้างประวัติศาสตร์มลายูว่า ชนชาติไทย ได้ไปตั้งบ้านเมืองอยู่บนฝั่งแม่น้ำยะโฮร์ และแม่น้ำปาหัง ภายหลังถูกเมืองกลิงคราฆฎร์ ประเทศอินเดียแตก และต่อมาตกอยู่ในอำนาจของนครศรีธรรมราช และกรุงสุโขทัยตามลำดับ สรุป

ได้ว่าชาติไทยเข้ามาตั้งถิ่นฐานที่แหลมมลายู ไม่น้อยกว่า 2,000 ปีแล้ว จนกระทั่งประมาณ 500 ปีเศษมานี้ ศาสนาอิสลามเข้ามาเมื่ออิทธิพล ณ แหลมมลายู (โปรดอ่าน เรื่องชาวมลายูเข้ารับอิสลาม ของนาย แปลก ศิลปกรรมพิเศษ วารสารธรรมนิล ฉบับที่ 2 เดือนพฤษภาคม 2517) ข้อนี้เองซึ่งให้เห็นว่าภาษาไทย ไม่ว่าจะเป็นภาษาไทยแท้หรือภาษาบาลี สันสกฤต ย่อมมีอิทธิพลหรือเข้าไปปะปนในภาษามลายูมานานแล้ว

อย่างไรก็ตามอิทธิพลทางภาษา ระหว่างชนชาติใกล้เคียงต่างรับมาใช้ซึ่งกันและกัน ภาษาไทยเราไม่ว่าจะเห็นภาษาในวรรณคดี หรือเป็นคำใช้เรียกชื่อ สัตว์ ผลไม้ หรือเครื่องใช้ไม้สอย ก็มีภาษามลายูปะปนเป็นจำนวนมาก นับว่าภาษาเป็นสื่อสำหรับแลกเปลี่ยนกันได้ จึงเป็นความงอกงามของภาษาได้ทางหนึ่ง ฉะนั้นการถ่ายทอดภาษาหรืออิทธิพลทางภาษาย่อมมีขนแบบธรรมดา และนับเป็นประโยชน์ สำหรับผู้ค้นคว้าเปรียบเทียบอย่างยิ่ง □

